

meget at have regeringens skøn i, for da regeringen i 1993 indførte sin skattereform, gav regeringen os det indtryk, at skattetrykket ville falde – det var i hvert fald det billede, der var i medierne – og at det under ingen omstændigheder ville stige.

Jeg må derfor spørge finansministeren: Føler regeringen ikke, at den har brudt sine egne løfter til befolkningen om, at skattereformen var udtryk for en omlægning af skatterne og i hvert fald under ingen omstændigheder en forøgelse af skattetrykket?

Hvis skyld er det, at skattetrykket er steget? Finansministeren vil måske anføre, at det er kommunernes og amtens skyld, og at det ikke er regeringens skyld. Regeringen er blottet for ansvar i den forbindelse.

Det er faktisk totalt ligegyldigt for den enkelte skatteyder, om det er kommuneskatten, amtskatten eller statsskatten, der stiger. Det afgørende for den enkelte skatteyder er, hvor mange penge den pågældende skal aflevere til den fælles kasse i forhold til, hvor mange penge vedkommende har til sin rådighed.

Men faktum er jo, at de kommunale skatter er stærkt stigende. På grund af udligningsordningen har de mindre, omkostningsbevidste kommuner mistet millioner af kroner, mens de store kommuner har fået flere penge. Men resultatet er ikke blevet, at de store kommuner – de, der har tjent på udligningsordningerne – har sat skatten ned. Der er der status quo, mens de mindre kommuners skatter stiger, hvorfor det samlede skattetryk også af denne grund er stigende.

For amternes vedkommende viser de seneste beregninger, at amtskatten bliver 40 pct. højere i 1997 end aftalt med regeringen, og det viser for os at se, at udgifterne i den offentlige sektor er ude af kontrol, og det understreger behovet for en ny ledelse af landet.

Alt peger i retning af, at den nuværende regering er garanten for højere og højere skatter, og jeg må derfor spørge finansministeren, om der slet ikke er nogen smertegrænse. Kan skattetrykket få lov til hele tiden at snige sig højere og højere op?

Desværre er svaret for en socialdemokrat jo nok givet på forhånd, for det virker, som om man i Socialdemokratiet entydigt tænker på overførselsindkomstmodtagerne og ikke tænker på betalerne, men det kunne jo være, at man skulle have en lidt mere nuanceret indstilling til spørgsmålet og tænke lidt mere på betalerne og ikke kun på modtagerne.

Når vi nu diskuterer skattetrykket, vil jeg sige, at jeg i øvrigt fik et særdeles interessant svar fra skatteministeren den 9. september i år, endda oversendt med statsministerens underskrift til Europaudvalget.

Spørgsmålet, som blev besvaret, drejede sig om konsekvenserne af stoppet for det toldfrie salg i EU, men svaret var helt generelt, og jeg vil tillade mig at citere det:

»Mens skatteindtægter fra egne borgere ikke repræsenterer nogen samlet gevinst for samfundet – statens gevinst er jo lig med borgernes tab – så er skatteindtægter fra udlændinge udtryk for en gevinst for landet. Staten vinder, og taberen er den udenlandske statskasse.«

I sammenhængen kunne jeg godt forstå svaret, men det er jo interessant, at man fra regeringens side vælger at formulere sig så generelt om et så væsentlig spørgsmål, for det er jo en formulering, som jeg troede at kun en ægte liberalist normalt ville bruge, men her er det altså skatteministeren.

Jeg må derfor igen spørge finansministeren: Er finansministeren enig i den betragtning, at skatteindtægter ikke repræsenterer nogen samlet gevinst for samfundet? Hvis dét er tilfældet, må finansministeren vel også erkende, at finanslovsforslaget nok skal ændres ret dramatisk.

Jeg sagde i starten, at der for Dansk Folkeparti at se er behov for en ny regering, og det står da også mere og mere klart for vælgerbefolkningen. Men for at det kan lade sig gøre, er det selvfølgelig helt nødvendigt, at der er et samlet alternativ til regeringen, og det helt afgørende er naturligvis, at Venstre og De Konservative stopper deres indbyrdes skænderier.

Derfor vil jeg sige ligeud til De Konservative: Lad nu være med at indgå et hurtigt og billigt finanslovsforlig med regeringen for at drille Venstre! Lad nu det partitaktiske forsvinde til fordel for et synligt alternativ til regeringen! Det er faktisk efter Dansk Folkepartis opfattelse vigtigere, at vi har et klart alternativ til den nuværende regering, end om det ene eller det andet oppositionsparti får et eller to mandater mere ved næste folketingsvalg på bekostning af et andet ikkesocialistisk parti. Det afgørende er jo, at vælgerne kan se et viljefast og handlekraftigt alternativ.

Men jeg må sige, at De Konservative risikerer at sætte dette over styr i deres hang til at drille Venstre, og det er rent ud sagt for dårligt af De Konservative.